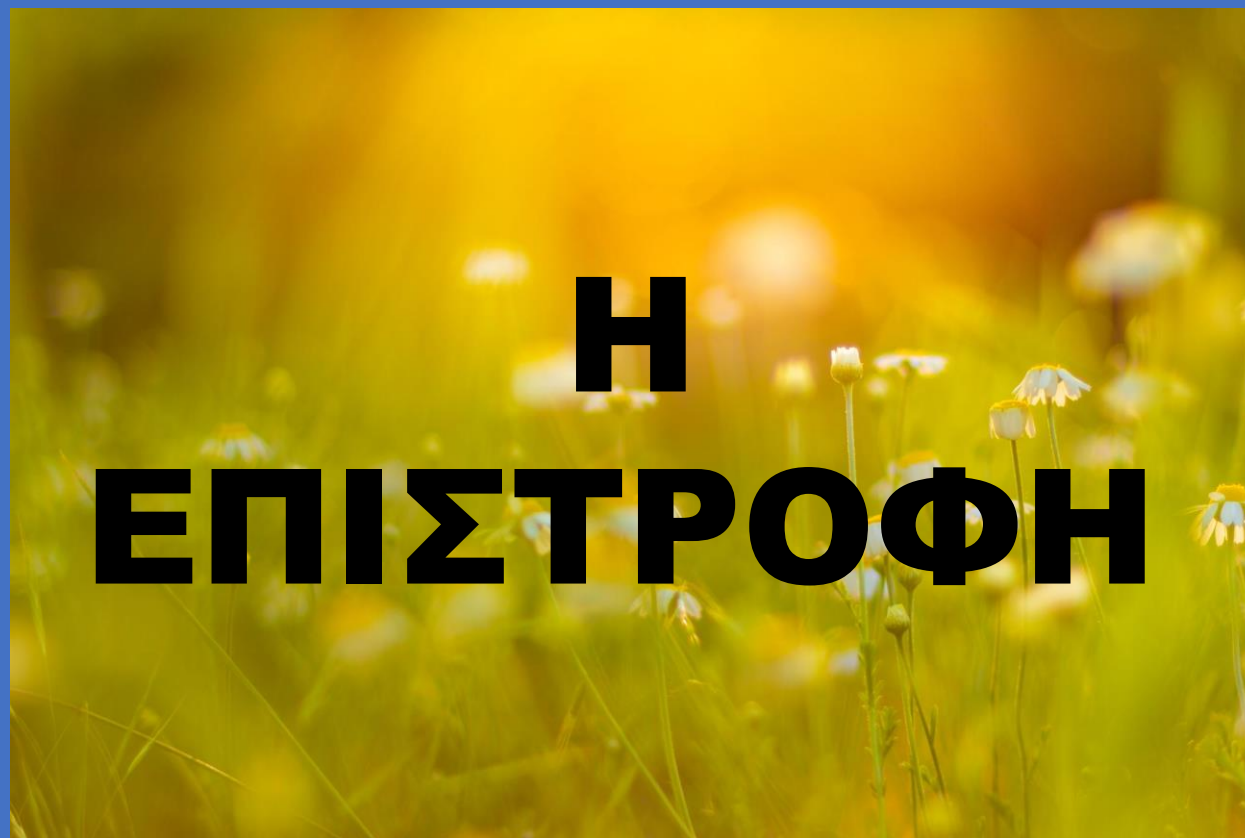

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΤΑΞΙΔΙ ΤΟΥ ΠΕΤΡΗ

Επιμέλεια: Μπατσκίνη Σοφία

Ο Πετρής, το χελιδόνι, ζούσε με την οικογένειά του στη μακρινή Αφρική. Ήρθε πια η άνοιξη και είναι ώρα να ταξιδέψουν και να γυρίσουν πίσω στην Ελλάδα.

- «Ώρα να φύγουμε, Πετρή! Μείνε μαζί μας! Μην ξεχνάς ότι πρέπει να ταξιδεύουμε όλοι μαζί!», του είπε η μαμά του.

- «Μπορώ και μόνος μου, μαμά!», απάντησε ο Πετρής κάπως θυμωμένος, μιας και δεν του άρεσε να του λέει κανείς τι να κάνει.

Θα πάω να
μιλήσω σ'
αυτή την
καμήλα.

Ο Πετρής πέταξε τόσο γρήγορα που τελικά έχασε την οικογένειά του...Πριν καλά καλά το καταλάβει βρέθηκε μόνος, να πετάει πάνω από την έρημο Σαχάρα.

«Επιτέλους, είμαι μόνος και δε χρειάζεται να ακούω αυτά που λέει η μαμά! Θα τα καταφέρω μια χαρά!», σκέφτηκε.

Πάνω που είχε αρχίσει να κουράζεται, βλέπει μια καμήλα να περπατάει στην καυτή άμμο και θέλησε να πάει κοντά της.

«Γεια σου. Με λένε Πετρή. Εσύ, ποια είσαι;», ρώτησε το χελιδονάκι.

«Είμαι η Σίλα η καμήλα. Τι κάνεις εδώ μόνος σου, Πετρή; Χάθηκες;», αποκρίθηκε ανήσυχη.

«Ε, όχι και να χαθώ εγώ! Απλά αποφάσισα να ταξιδέψω μόνος. Μπορώ να βρω τροφή, νερό και το δρόμο για την Ελλάδα! Αλήθεια... πού βρίσκομαι; Και άρχισα να διψάω... Πού θα βρω νερό εδώ κοντά;», ρώτησε ο Πετρής.

«Βρίσκεσαι στην Αίγυπτο! Να και οι πυραμίδες! Μα εσύ δεν είπες ότι τα καταφέρνεις όλα μόνος; Τελospάντων, έλα να σου δείξω ένα νερόλακκο για να ξεδιψάσεις. Ανέβα στη ράχη μου και φύγαμε!», του είπε η Σίλα.

Πού
βρίσκομαι;

Στην
Αίγυπτο!
Να και οι
πυραμίδες!

Αντίο! Σ'
ευχαριστώ
για τη
βοήθεια!

Καλό
ταξίδι! Να
προσέχεις!

Ο Πετρήs ξεκουραζόταν πάνω στη ράχη της Σίλα και άρχισε να νιώθει ότι μπορεί και να χρειάζεται την οικογένειά του. Τι θα του είχε συμβεί αν δεν είχε βρει αυτή την ευγενική καμήλα να τον βοηθήσει; Καθώς τα σκεφτόταν αυτά, είχε ανοίξει το ράμφος του και έτρωγε μικρά έντομα για πρωινό. Κάποια φορά, έφτασαν στο μικρό νερόλακκο. Όαση τον έλεγαν. Εκεί ξεδίψασαν οι δύο φίλοι και ο Πετρήs την αποχαιρέτησε:

- «Αντίο, Σίλα! Σ' ευχαριστώ πολύ για τη βοήθεια! Τη χρειαζόμουν, τελικά...», της είπε.

- «Αντίο, Πετρή! Να προσέχεις στο μακρινό ταξίδι σου! Εύχομαι να βρεις ξανά την οικογένειά σου!», απάντησε εκείνη.

- «Κι εγώ το ίδιο», είπε κάπως θλιμμένος από μέσα του.

Πετούσε ώρες πολλές πάνω από τη θάλασσα. Το γλυκό αεράκι που φυσούσε τον δρόσιζε, τον σήκωνε ψηλά και έτσι τον βοηθούσε στο πέταγμά του. Είχε αρχίσει, όμως, να κουράζεται, να διψάει και να πεινάει. Ξαφνικά, βλέπει κάτω χαμηλά ένα νησί! Δεν ήξερε ποιο ήταν αλλά ήταν αποφασισμένος να το ανακαλύψει!

Βλέπω ένα
νησί! Ας πάω
να
ξεκουραστώ.

Προσγειώθηκε στο νησί και κάθισε να ξεκουραστεί. Τα μικρά φτερά του ήταν μουδιασμένα από την κούραση. Τα βλέφαρά του χαμήλωναν από τη νύστα που ένιωθε. Λίγο πριν τα κλείσει, είδε ψηλά στον ουρανό, πολύ μακριά του, ένα σμήνος χελιδονιών να πετάει.

«Μανούλα μου!», ψιθύρισε. «Πετάς, άραγε, ανάμεσα σ' αυτά τα πουλιά; Πρέπει να πετάξω, να πάω να δω!», ίσα που πρόλαβε να σκεφτεί, μα δεν είχε άλλες δυνάμεις και αποκοιμήθηκε.

Είμαι ο Τίτος
ο γερανός.

Είμαι ο
Πετρής το
χελιδόνι.

«Γεια σου, φίλε μου! Είμαι ο Τίτος.»
ακούστηκε μια φωνή να του λέει.

«Γεια σου κι εσένα», απάντησε
αγουροξυπνημένα ο Πετρής. «Με λένε
Πετρή».

«Καλωσόρισες στην Κρήτη! Στο
μεγαλύτερο νησί της Ελλάδας!», είπε
χαρούμενα ο γερανός.

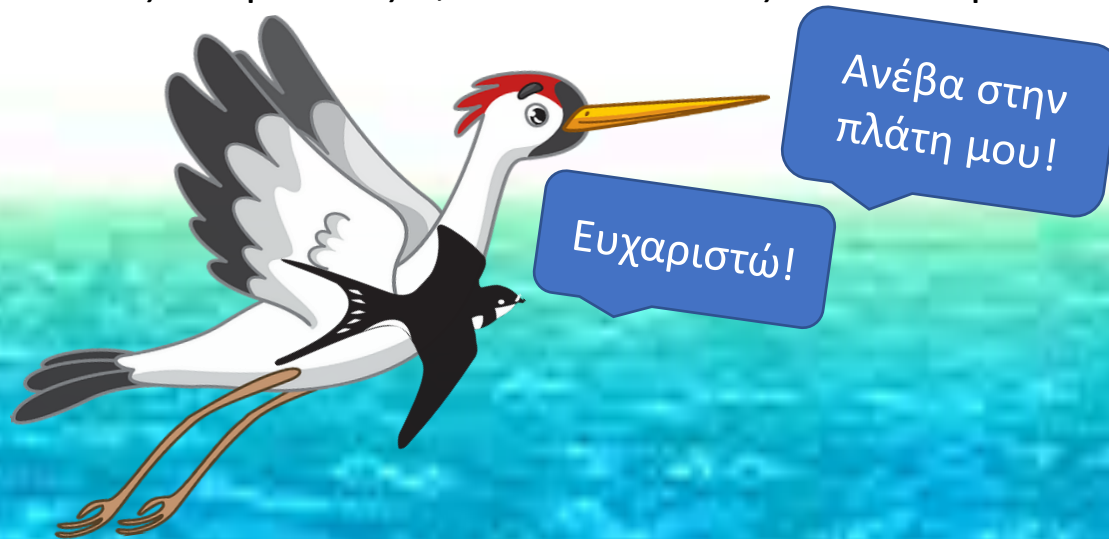
«Πώς; Έφτασα επιτέλους στην Ελλάδα;
Υπέροχα νέα!», αναφώνησε με
ενθουσιασμό ο Πετρής.

«Είμαι έτοιμος να συνεχίσω το ταξίδι
μου, να πάω πιο βόρεια και να φτιάξω
τη φωλιά μου. Έρχομαι από τη Αφρική.
Εσύ;», τον ρώτησε ο γερανός.

«Κι εγώ το ίδιο ταξίδι μ' εσένα κάνω!
Μπορώ να έρθω μαζί σου;», ρώτησε ο
Πετρής, που είχε καταλάβει ότι δε
γινόταν να ταξιδέψει άλλο μόνος.

«Μα και βέβαια! Φύγαμε λοιπόν!»,
απάντησε ο γερανός και ξεκίνησαν.

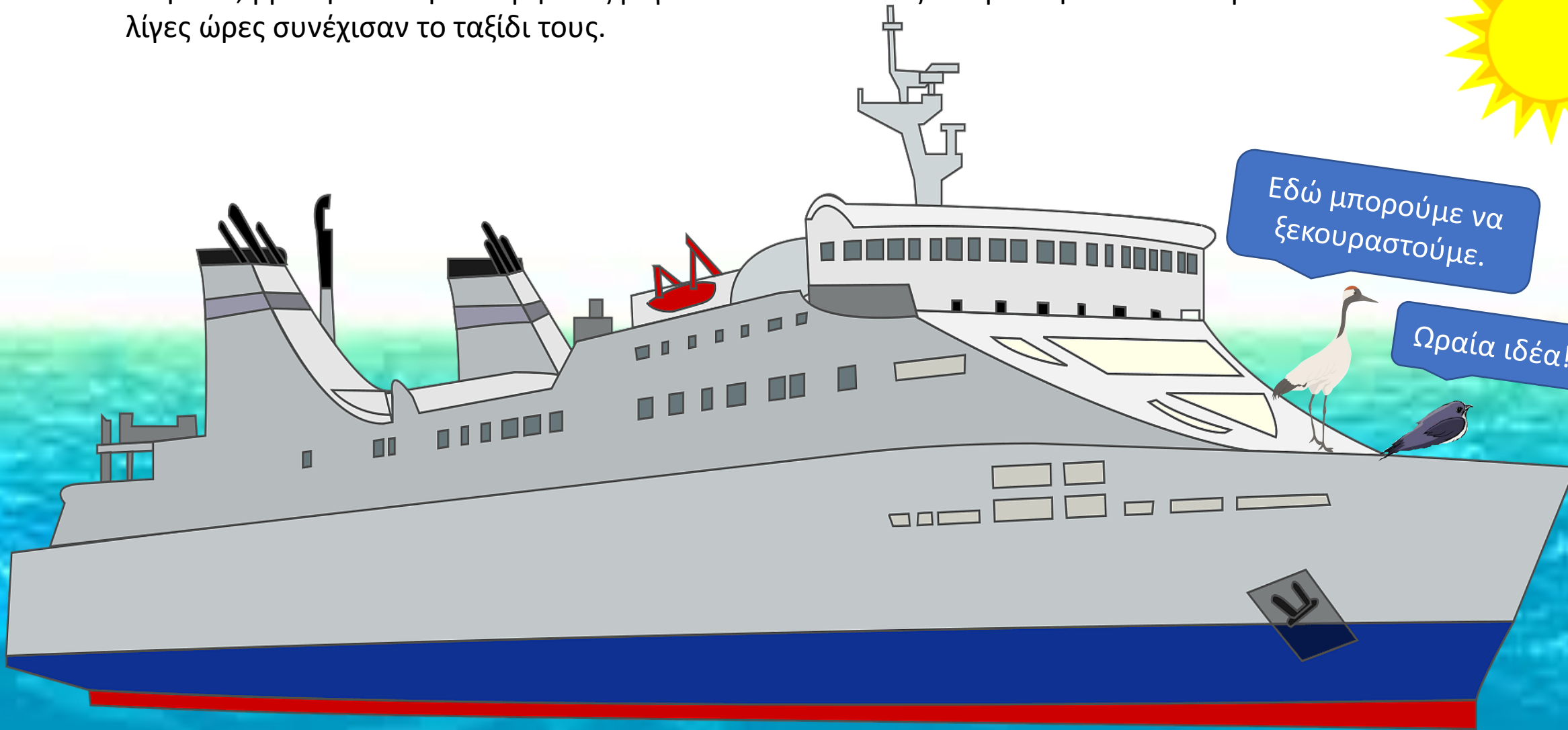
Τα δυο πουλιά έγιναν φίλοι και ο Πετρής τού είπε την ιστορία του. Ο Τίτος αποφάσισε να τον βοηθήσει να βρει την οικογένειά του. «Μα, θα καθυστερήσεις να πας στο σπίτι σου αν με βοηθήσεις», του είπε ο Πετρής αλλά ο γερανός δεν άκουγε τίποτα. «Δεν πειράζει, Πετρή. Θα μου δώσει μεγάλη χαρά αν τα καταφέρουμε και βρεις τους δικούς σου. Εξάλλου, γι' αυτό δεν είναι οι φίλοι;». Ο Πετρής συγκινήθηκε πολύ! Πόσο όμορφα ένιωθε τώρα! Η κούραση είχε αρχίσει να καταβάλλει το μικρό χελιδονάκι. «Έλα, ανέβα στην πλάτη μου να ξεκουραστείς!», του είπε ο Τίτος και έτσι έγινε.

Ο Πετρής κούρνιασε στην πλάτη του μεγάλου γερανού. Το είχε ξανακάνει αυτό όταν πήγαινε με την οικογένειά του στην Αφρική το χειμώνα. Ύστερα από λίγη ώρα ήταν η σειρά του Τίτου να κουραστεί. «Πού θα σταματήσουμε;», ρώτησε όλο αγωνία ο Πετρής. «Δε βλέπω πουθενά στεριά, μόνο απέραντη θάλασσα!». «Μην ανησυχείς!», ανταπάντησε εκείνος. «Κάτι βλέπω εκεί κάτω, πάμε!», είπε και έκανε μια απότομη βουτιά προς τη θάλασσα.

Ξαφνικά, βρέθηκαν στην πλώρη ενός μεγάλου πλοίου. Εκεί ξεκουράστηκαν και ύστερα από λίγες ώρες συνέχισαν το ταξίδι τους.

Άφησαν πίσω τους το Αιγαίο πέλαγος και πετούσαν πάνω από βουνά. Από ψηλά έβλεπαν φλόγες να υψώνονται στον ουρανό και δύσκολα μπορούσαν να ανασάνουν.

«Καίγεται το δάσος! Δες πόσα ζώα τρέχουν να σωθούν!», είπε ο Τίτος. «Θα σωθούν; Τι θα απογίνουν οι φωλιές στους;», ρώτησε τρομαγμένος ο Πετρής. «Όσα ζώα σωθούν θα φύγουν σε άλλα δάση και θα φτιάξουν καινούριες φωλιές», είπε ο Τίτος.

«Μα πώς πήρε φωτιά το δάσος;», ρώτησε ο Πετρής.

«Οι άνθρωποι καίνε τα δάση για να χτίσουν πιο πολλά σπίτια, Πετρή». «Δηλαδή χαλούν τα σπίτια των ζώων για να φτιάξουν δικά τους;», είπε θυμωμένο το χελιδονάκι.

«Δυστυχώς κάποιοι άνθρωποι ξεχνούν ότι υπάρχουμε και ότι πρέπει να ζούμε όλοι μαζί αγαπημένοι», είπε ο Τίτος καθώς απομακρύνονταν από εκεί.

Νομίζω ότι βλέπω
ένα χελιδονάκι!

Κρύψου γρήγορα,
Πετρή!

Οι δύο φίλοι σταμάτησαν σε ένα καταπράσινο δάσος, αρκετά πιο κάτω. Καθώς προχωρούσαν η φωνή ενός γερακιού τα τρόμαξε.

«Γρήγορα, κρύψου κάτω από το φτέρωμά μου να μη σε δει!», είπε βιαστικά ο Τίτος στον Πετρή.

«Έφυγε;», ρώτησε ο Πετρής φοβισμένος.

«Ναι, έφυγε. Βγες έξω!», είπε ο γερανός.

«Ευτυχώς με έκρυψες, φίλε μου, γιατί θα γινόμουν μεζεδάκι του! Σ'ευχαριστώ, πολύ!», είπε ο Πετρής όλο χαρά και ευγνωμοσύνη προς τον Τίτο.

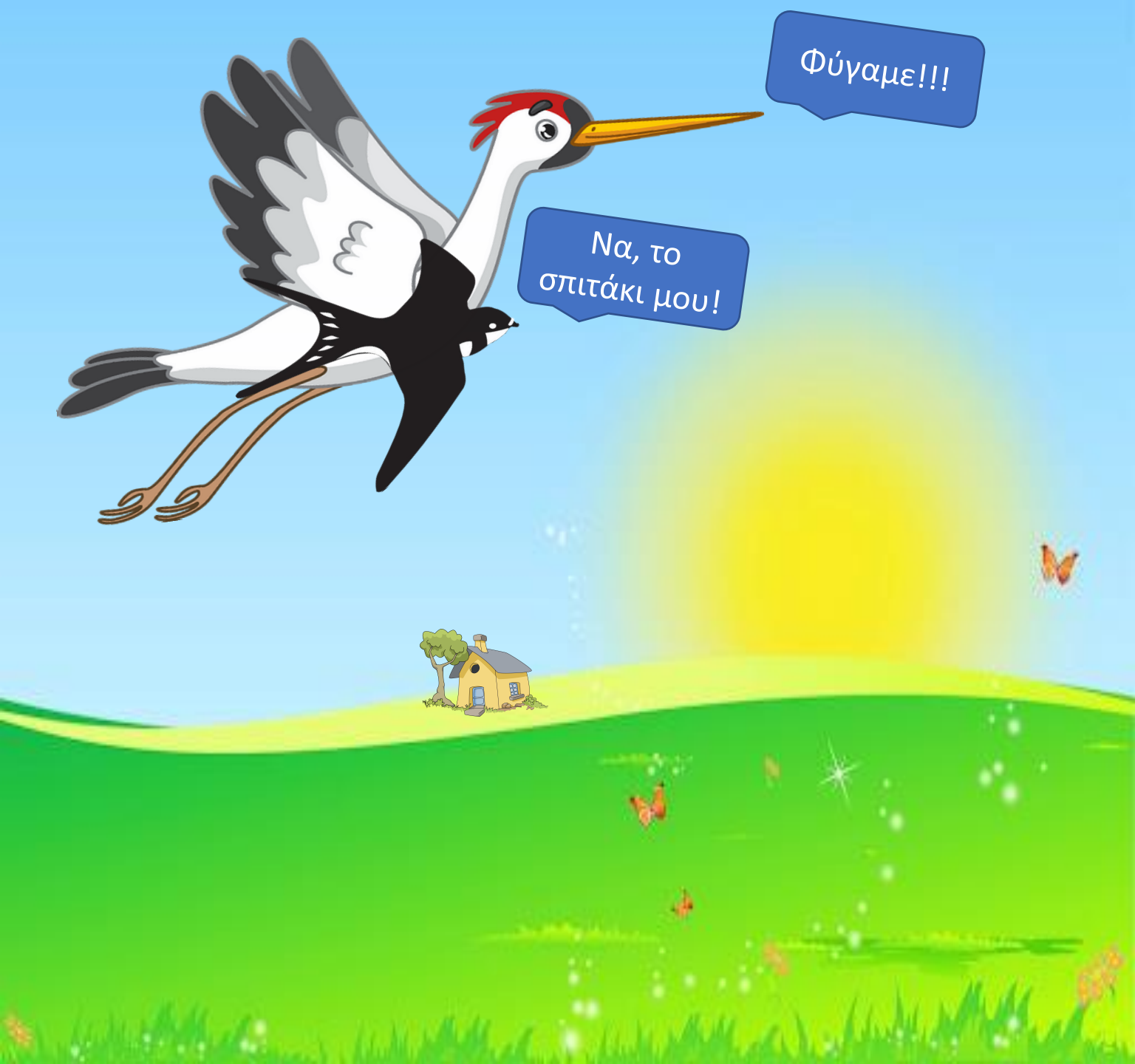
«Να, μια μεγάλη πόλη! Νομίζω ότι κάπου εδώ κοντά είναι το σπίτι μου, Τίτο!», είπε ο Πετρήs και η καρδούλα του φτερούγισε όλο χαρά! Άραγε θα συναντούσε την οικογένειά του;

«Να αρχίσουμε το ψάξιμο, λοιπόν! Μήπως είναι σ' αυτό το σπίτι;», ρώτησε ο γερανός όλο αγωνία.

«Όχι, όχι. Στις μεγάλες πόλεις δε χτίζουμε φωλιές.», είπε το χελιδονάκι. Οι άνθρωποι τις καταστρέφουν, δε μας θέλουν εδώ...», απάντησε ο Πετρήs και του έδειξε με τη φτερούγα του το δρόμο. «Να, δεs εκεί! Άλλη μια χαλασμένη φωλιά είναι εκεί κάτω».

«Και τι θα γίνει με τα χελιδόνια που θα γυρίσουν και θα βρουν τη φωλιά τους χαλασμένη;», ρώτησε ανήσυχος ο Τίτος. «Θα πρέπει να χτίσουν αλλού φωλιά, εκεί που τα αγαπάνε...», είπε ο Πετρήs, καθώς φώλιαζαν στα κλαδιά ενός δέντρου για να κοιμηθούν.

Το επόμενο πρωί άφησαν πίσω τους την πόλη. Ο αέρας τούς έφερε ανοιξιάτικες μυρωδιές από ευωδιαστά λουλούδια, που του θύμιζαν το σπίτι του. Πόσο είχε μετανιώσει για το λάθος του! Πόσο ήθελε να σφίξει στην αγκαλιά του τη μαμά και τον μπαμπά του! Καθώς τα σκεφτόταν αυτά, βλέπει χαμηλά ένα μικρό σπιτάκι.

«Αυτό είναι, Τίτο! Να, το σπιτάκι μου!», είπε και φτερούγισε με όλη του τη δύναμη προς τα εκεί.

Ο Πετρήs έφτασε στη φωλιά και κοίταξε μέσα: «Τίτο, δεν είναι κανείς σ' αυτή τη φωλιά...Λες...Λες να έκανα λάθος; Ή μήπως χάθηκαν και δε θα γυρίσουν ποτέ;», είπε φανερά απογοητευμένος. «Μην απελπίζεσαι! Θα ψάξουμε όσο χρειαστεί και...μα, για στάσου...τι βλέπω στον ουρανό; Πετρή, δεs!», είπε ο Τίτος, καθώς του έδειχνε με τη φτερούγα του προς τα που να κοιτάξει.

Αντίο!

Αντίο, Τίτο!
Σ' ευχαριστώ
για όλα!
Καλό ταξίδι!

Μ' ένα δυνατό πέταγμα τα δύο χελιδόνια που πετούσαν στον ουρανό έφτασαν στο έδαφος. «Πετρή μου, Πετρή μου! Παιδάκι μου, πόσο μου έλειψες!», ακούστηκαν οι φωνές των γονιών του, όλο χαρά!

«Μαμά! Μπαμπά! Πόσο μου λείψατε! Συγνώμη που έφυγα! Ήταν λάθος, δε θα το ξανακάνω!»,είπε συγκινημένος και έπεσε στην πουπουλένια αγκαλιά τους. Ύστερα, αφού σύστησε τον Τίτο στους γονείς του, αποχαιρέτησαν ο ένας τον άλλο. Ο Πετρής είχε πάρει ένα σπουδαίο μάθημα ζωής.

ΤΕΛΟΣ